

Să trăim credința prin chiar faptele ei!

Mântuirea oricărui dintre noi presupune, pe lângă înțrarma-rea cu darurile Duhului Sfânt primite la botez, o exersare înțeleaptă a liberului arbitru spre dobândirea adevăratei libertăți, prin ferire de păcat, râvnă către cele sfinte, rugăciune stăruitoare, pocăință sinceră și ascultare deplină față de părintele duhovnicesc. Toate acestea înmulțesc harul, înfloresc sămânța primită la botez, sfinții mijlocind neostenit pentru primirea noastră în Împărăție. Despre trăirea Ortodoxiei astăzi ne-a vorbit schimonahul athonit Damaschin Grigoriatul, misionar de zeci de ani pe continentul african și totodată iubitor și traducător în limba neogreacă al multor podoabe literare ale spiritualității românești.

Care este cel mai mare pericol pentru ortodocși astăzi?

Cel mai mare pericol pentru creștin este să nu țină credința ortodoxă. Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul, pe care eu l-am cunoscut în 1976, la chilia sa, spunea că fundamentul omului care vrea să fie fiul lui Dumnezeu și să se mântuiască este credința. Ea vine în viața noastră precum o sămânță, prin botez. După botez, noi putem trăi ca fii ai lui Dumnezeu, care la botez ne dăruiește toate darurile Duhului Sfânt, adică bucurie, dragoste, smerenie, rugăciune... Trebuie să continuăm, apoi, această legătură cu Biserica, pentru a nu pierde harul. Vom păcătui, însă în Ortodoxie nu păcatul este important. Dumnezeu ne cheamă în fiecare zi să ne dea darurile și iertarea Sa, însă noi trebuie să ținem credința cea adevărată. Suntem oameni păcătoși. Poate în fiecare zi facem păcate. Nu păcatul este problema, pentru că Dumnezeu ne iubește și a venit pe pământ pentru noi, păcătoșii, dând acest mare dar de la Duhul Sfânt ca să putem lua iertare prin Taina Spovedaniei.

Doar acela care nu se spovedește este cu adevărat păcătos sau cel care nu are nici o legătură cu Tainele Bisericii -Ortodoxe. Așadar, legătura noastră cu Biserica nu trebuie să fie o simplă vizită, ci să fie concretizată prin Spovedanie și prin Împărtășanie, unele dintre cele mai mari taine prin care Dumnezeu ne arată dragostea Lui și ne iartă. După mărturisirea păcatelor la Spovedanie, Dumnezeu îi dă omului o experiență interioară a Duhului Sfânt, îi dă harul, care este o prezență nevăzută a lui Dumnezeu prin care El ne spune: „Eu vă sunt aproape și vă iubesc”. Aceasta înseamnă să trăim în Hristos.

Cum știm dacă o anumită cale constituie voia lui Dumnezeu în viața noastră?

Știm că un lucru pe care îl facem este de la Dumnezeu atunci când simțim în noi pace, bucurie și libertate. Omul care ezită și nu are pace înlăuntrul său arată că merge pe un drum care nu este de la Dumnezeu. Trebuie să-și pună rânduială în viața sa, prin sfătuire cu părintele stareț sau cu preotul duhovnic. Dacă nu are pace înlăuntrul său privitor la o cale de urmat, trebuie să-l întrebe pe părintele său duhovnic, chiar și la telefon: „Părinte, să merg acolo? Să fac așa? Ce spuneți?” Făcând așa tăiem propria noastră voie, prin care lucrează diavolul, cu egoisme și mândrie. Să facem ascultare de părintele duhovnic, care, luminat de Dumnezeu, ne va spune ce să facem. Ascultarea față de părintele duhovnic este cel mai bun lucru pentru noi, căci așa facem voia lui Dumnezeu. Pentru că Domnul Iisus Hristos ne iubește, El luminează mintea duhovnicului, ca să ne spună ce să facem, și așa El este totdeauna cu noi.

Hristos ne îndeamnă să ne luăm crucea în fiecare zi și să-i urmăm Lui. Care este crucea de purtat pentru un creștin din orașele lumii de astăzi?

Să ajungem prin viața aceasta creștinească până pe vârful muntelui, care este iubirea lui Hristos. Cel mai mare dar este să știm cum să-L iubim mai mult pe Hristos. Aceasta este o trăire extraordinară. Nu putem să exprimăm în cuvinte ce este iubirea lui Hristos, dar încet-încet putem înainta până la această ultimă treaptă a iubirii lui Hristos, iar după aceea, ne spune părintele Paisie, vom fi fiii iubiți ai lui Dumnezeu, iar Hristos ne va ajuta să facem chiar și minuni.

Odată, împreună cu un prieten, am vorbit cu Părintele Paisie. Prietenul meu i-a spus: „Părinte, nepotul meu este bolnav de cancer”. Iar Cuviosul Paisie l-a întrebat: „Ce vreți de la mine?” Iar acesta a răspuns: „Ajutați-l ca să fie din nou sănătos”. Părintele Paisie a spus: „Eu nu pot”. Prietenul meu i-a spus: „Dar noi știm că sunteți făcător de minuni”. Cuviosul Paisie a spus: „Eu nu sunt făcător de minuni, sunt om păcătos”. Prietenul meu i-a răspuns: „Dar cine face minuni?” Atunci Părintele Paisie a spus: „Nu fac eu. Face Iisus Hristos. Dar eu ce fac? Eu sunt prieten cu Iisus

Hristos. Și El mă iubește, și eu Îl iubesc. Așa suntem. Și fiindcă avem această legătură și dragoste, nu trebuie să-L rog pe Iisus Hristos, ci numai gândesc sau spun un cuvânt, și Iisus Hristos face minuni imediat. El face”.

Ce este minunea, așadar? Este o prezență a lui Iisus Hristos datorită dragostei noastre față de El. Părintele Paisie ne spunea: „Eu știu cine va veni astăzi, de unde vine, ce probleme are, ce vrea să mă întrebe, știu și numele lor, pentru că Duhul Sfânt îmi dă toate aceste informații, însă îl las pe fiecare om să-și spună problemele. Știu ce vor de la mine, și fiindcă am această legătură și dragoste cu Iisus Hristos, numai mă gândesc și Iisus Hristos face minuni”.

Doi monahi ai noștri din Mănăstirea Grigoriu au mers odată la Părintele Paisie și i-au spus: „Părinte, ajutați-ne. Suntem tineri călugări și nu avem barbă”. Cuviosul Paisie le-a dat apă și ceva dulce și le-a spus: „Haideți! Mâncați, beți și puteți pleca, și va veni și barba”. Adică, așa, cu glume, cu bucurie. După o lună însă, a început să le crească barba.

Cine face așadar minuni? Iisus Hristos, prin Părintele Paisie, care L-a iubit. Așa trebuie să facem și noi, să-L iubim pe Domnul Iisus Hristos. Rugându-ne Lui, El nu numai că ne va auzi, ci ne va și ajuta, va face minuni. Trebuie ca noi să fim prieteni cu El și cu sfinții Lui. Ce sunt sfinții noștri? Sunt frații noștri mai mari, sunt ajutătorii noștri și rugători pentru noi în fața lui Hristos. Avem milioane de sfinți, dar noi, din lipsă de credință, mergem la doctor, mergem la psiholog, la psihiatru... Se întâmplă așa, însă, pentru că nu avem o legătură de dragoste cu sfinții noștri, care sunt făcători de minuni, rugători pentru noi și ambasadorii noștri în fața lui Hristos.

Crucea este ascultarea față de părintele duhovnic. Dacă facem ascultare, avem și rugăciunea interioară, și dragoste, și smerenie, și răbdare, le avem pe toate. Dacă nu facem ascultare, sunt probleme. Iisus Hristos ne-a dat pilda Lui: El a rămas ascultător față de Tatăl până la moarte, și moarte pe cruce (Filipeni 2, 8).

Sfinții Părinți ne spun să luăm crucea pe umeri. Ce înseamnă aceasta? Să răbdăm toate necazurile și ispitele. Trebuie să răbdăm, iar Dumnezeu ne ajută să alungăm duhurile și să ne vindecăm prin harul lui Iisus Hristos, dar numai prin ascultare. Nu trebuie să facem nimic fără ascultare. De ce? Prin ascultare vine har. Omul care iubește voia lui personală este nenorocit. El nu avansează, nu are progres în viața sa, pentru că iubește propria sa voie.

Există multe exemple de călugări athoniți care au plecat din mănăstirea lor ca să fie pustnici, fără binecuvântarea părintelui stareț. Pustnici pot fi ei, cu dulame rupte, dar sunt în voia lor, ceea ce este o problemă. Nici un ortodox nu trebuie să

facă nimic fără binecuvântarea părintelui duhovnic, cum, la fel, nici un preot nu trebuie să facă nimic fără blagoslovenia părintelui episcop. Facem ascultare și vom merge direct în rai.

Cea care a întruchipat con-cret și integral scara virtu-ților din scrierea Sfântului Ioan Scărarul este Sfânta Cuvioasă Maria Egipteanca. Cum putem noi, cei de astăzi, să urmăm drumul hotărâtei sale convertiri și al perseve-renței sale către sfințenie?

Sfânta Cuvioasă Maria Egipteanca a fost o pildă unică, ceva cu totul excepțional față de viața unui creștin de rând, căci ea a trăit 47 de ani în pustie, fără îndrumător, fără Spovedanie și fără Împărtășanie, fără nimic. Dar Dumnezeu a acoperit-o și a ajutat-o, trimițând înainte de trecerea ei la cele veșnice pe Cuviosul Zosima ca să o spovedească și să o împărtășească.

Nu putem urma întru totul exemplul ei, căci acesta este o cale extremă. Ce putem lua noi însă din viața Sfintei Maria Egipteanca? Putem să luăm această râvnă a ei de a chema curăția lăuntrică prin lacrimile pocăinței și să o exersăm în fiecare zi. Trebuie să avem râvnă în fiecare zi. Omul care este nepăsător față de viața sa lăuntrică sau care astăzi face 10 minute de rugăciune, iar mâine nu face nimic nu se poate numi că are râvnă. În timpul viețuirii sale la Muntele Athos, Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul a fost foarte râvnitor. Era foarte hotărât. În fiecare noapte, după miezonoptică, de la ora două până pe la ora șase-șapte, făcea rugăciune, nu pentru el, ci pentru toată lumea. El gândea că este cel mai păcătos din toată lumea și din cauza păcatelor lui toți oamenii suferă și sunt deznădăjduiți. Iată ce mare smerenie a avut Părintele Paisie! El a gândit că este responsabil și vinovat pentru toți oamenii care sunt păcătoși și în afara căii lui Hristos. În multa sa smerenie, el a făcut rugăciune pentru toată lumea, ceea ce este ceva extraordinar.

Omul este liber, iar hotărârea, râvna și puterea lui depind de libertatea lui. Poate ne putem mântui toți, însă nu toți putem să devenim sfinți, căci râvna noastră este puțină. De ce? Pentru că -nu-L iubim mult pe Iisus Hristos! Din această cauză nu ne facem un program în a sta de vorbă în fiecare zi mai mult timp cu Domnul Iisus Hristos. Mult timp din viața noastră ni-l mănâncă televizorul, telefonul și alte multe ispite și bucurii lumești. Și ajungem la chilia sau la casele noastre doar ca să dormim. Orice călugăr care vrea să-L iubească pe Domnul Iisus Hristos trebuie să rămână mai mult la chilia lui. Laicii nu trebuie să-și risipească toată energia în misiunea și activitatea pentru alții, iar ei să rămână săraci în inimă, mergând la casele lor doar ca să doarmă. Acesta nu este programul unui bun creștin. Trebuie să stăm mai mult timp la chilie sau la casele noastre. De ce o mamă trebuie să meargă în fiecare zi la piață? O dată sau de două ori pe săptămână este suficient! De ce trebuie să mergi atât de des la vecini? De ce ne întâlnim cu atât de mulți

oameni? De ce? Pentru că avem lipsă de bucurie, lipsă de dragoste, de legătură. Noi, ortodocșii, putem însă să facem această legătură și bucurie cu Iisus Hristos în rugăciune, dar pentru aceasta trebuie să ne jertfim, adică să tăiem aceste întâlniri, care nu sunt foarte necesare, și să stăm la chilie sau în casele noastre și să facem rugăciune. Iar după aceea, să vedeți ce mare bucurie vom simți de la izvorul de bucurie care este Iisus Hristos. Această risipire este o înșelare care vine de la diavol, căci acesta vrea să ne scoată afară din casele noastre și din chiliile noastre.

Am vorbit recent cu o maică stareță, care se plângea că sunt prea ocupate cu ascultări în fiecare zi, cu curățenia zilnică în biserică. Eu i-am răspuns: „De ce trebuie să faceți curățenie în biserică în fiecare zi? Faceți o dată pe săptămână, economisiți-vă timpul! Nu stați mult timp afară. Stați la chilie, citiți, gândiți-vă că sunteți oameni păcătoși, ca să vină lacrimile de pocăință, căci curățenia lăuntrică vine numai prin lacrimile de pocăință, așa -ne-au spus Sfinții Părinți și Cuviosul Paisie”.

Trebuie, așadar, să iubim chilia sau casa noastră, căci doar prin pocăință, doar prin gândul că suntem oameni păcătoși vine harul lui Dumnezeu. Dacă nu facem așa, ne vom pierde toată viața. Pentru ce? Pentru o întâlnire? Pentru: „Bună ziua”? Nu merită!

Cum interpretați adversitatea față de creștinism și în special față de Ortodoxie în societatea contemporană?

Diavolul vrea să fie guvernatorul întregii lumi. Toți oamenii sunt pe mâinile lui, atât păgânii, cât și cei din bisericile lumesti. Diavolul știe însă foarte bine că mântuirea vine numai de la Biserica Ortodoxă. El știe foarte bine și că va merge la iad pentru veșnicie. Eu personal am vorbit odată cu un diavol care poseda pe cineva. I-am spus: „Dacă nu vă veți pocăi, veți merge în iad în veacul veacului!”. Iar diavolul -mi-a răspuns: „Știu că voi merge în iad, dar voi lua cu mine miliarde de oameni din lume”. Eu i-am spus: „Nu veți putea, pentru că mulți sunt în dreapta credință ortodoxă, sunt fii ai lui Dumnezeu”. Iar el apoi, prin gura celui posedat, a început să urle.

Știind că Biserica Ortodoxă este singura Biserică prin care oamenii pot să se mântuiască, diavolul le lasă pe celelalte popoare și religii și vine împotriva Ortodoxiei, încercând să-i scoată și pe aceștia din rânduială și să-i ducă în iad. Bucuria cea mai mare a lui va fi dacă va atrage și de la Ortodoxie oamenii ca să facă voia lui, ca să spună după aceea: „Eu l-am biruit pe Hristos, căci El s-a răstignit pentru ei, dar ei m-au iubit mai mult pe mine și au venit la mine”. Iată de ce avem noi acest război de la oamenii și puterile întunericului. Însă Dumnezeu

este viu, este Atotputernic, este făcător de minuni, este Mântuitorul nostru, El ne iubește și conduce Biserica Sa. Noi trebuie să avem o strânsă legătură cu Biserica Ortodoxă și o mare dragoste față de Hristos și față de Biserica noastră, pentru că doar prin Sfintele ei Taine ne putem mântui. Nu trebuie să trăim într-o stare de disperare, nu trebuie să ne facem griji că Ortodoxia a murit sau că va muri. Nu! Ortodoxia este Trupul lui Hristos, iar El este Capul ei. Biserica Lui nu poate să cadă.

ziarullumina.ro